

İLÂHÎ OLAN'NIN VİZYONU

Sevgi'li Öğrenciler!

Dünyadaki bütün insanlar Allah'ın vizyonunu görmeyi arzu ederler, hakikatte O'nun ilahi nuru içinde kaybolmak için can atarlar. Böyle büyük bir imtiyaz için, içten arzu duymak yeni bir fenomen değildir. İnsanın bu dünyada var oluşundan bu yana, bu arzu mevcuttur. Bu içten arzuya paralel olarak, geçmişteki bazı bilgiler ve medyumlar Allah'ın vizyonunu görmeyi ve İlahi Vasfin içinde karışıp yok olmayı candan arzu etmişlerdir. Bu, gerçekten uygulanan kadim bir gelenektir. Bu nedenle, İlahi Olan'ın görkemi Bharat (Hindistan) ülkesinde nesilden nesile terennüm edilerek devam edegelmiştir. Narada, ta baştan beri ilahi ismi devamlı terennüm ederek yüceltmıştır. İlahi Olan ismi sadece kendinizi tatmin etmek için terennüm etmenin ne faydası olabilir ki? Bu nedenle Narada, tanrıya içten bağlılığı sağlayacak dokuz-katlı bir yolu önererek savundu:

Sravanam, kirthanam, Vishnu smaranam, padasevanam, vandanam, archanam, dasyam, sneham, ve Atma nivedanam

Dinlemek, şarkı söylemek, Allah üzerinde devamlı tefekkür, O'nun Lotus ayaklarına hizmet, selamlamak, ibadet, kulluk, arkadaşlık ve Öz'e teslimiyet.

Günlerden birinde Narada, Rab Narayana'ya şöyle dua etti, “Rabbim! Biz sadece ilahi ismi terennüm ediyoruz, fakat ilahi ismin özü sizin içinizde. Ancak bu ilahi olan özü paylaşmamız için bizi kutsadığınız takdirde bizim hayatımız kutsallaşacaktır.”

Bazı kimseler bilge Narada'nın bu duasını yanlış anlayarak, Allah'ın Lotus Ayaklarını elde etmek için namasmarana (zikir) yapmanın faydası üzerinde şüpheye düşmeye başladılar. Değişik görüş farkları ortaya çıktı. Her hangi bir yolu izleyip izlememe üzerinde leyhte ve aleyhte tartışmalar başlayarak süregeldi. Bu gibi görüş farkları ta kadim zamanlardan beri mevcuttur.

Bazı kimseler, “Efendim, biz Allah'ı hayalimizde canlandıramıyoruz,” diyerek Narada ile tartışmak istediler. Narada bunlara cevap olarak, “Allah'ın inayeti (ihsanı/lütfu) sizin O'na olan özleminizle

orantılıdır,” dedi. Bu dünyada her birey kendisi için seçilmiş olan yolunu izler. Fakat Paramathma (En Yüce Öz) herkes için aynıdır.

Dwapara Yuga’da, Rab Krishna’nın en büyük müridi olan Radha, devamlı olarak Krishna’nın darşanını ve O’nun yakınında olmayı özlemiştir. Prabha isminde bir kız kardeşi vardı. Prabha ise, Krishna için olan böyle içten bir özleme karşı idi. Günlerden birinde Radha, Rab Krishna’nın ilahi görkemini terennüm etmek için Brindavan’a gidiyordu. Kız kardeşi Prabha ve kocası ona refakat ediyorlardı. Prabha devamlı kocası ile beraber olurdu. Nasıl Radha, Krishna’dan ayrılığa dayanamıyorsa, Prabha da kocasından bir dakika bile ayrı olamıyordu. Bu bakımdan Radha, Prabha’nın zihnini çelerek, onda Krishna’ya karşı bağımlılık yaratması için devamlı Krishna’ya dua ediyordu. Krishna ise ona sabır dileyerek, “Niçin endişeleniyorsun? Zamanı gelince, o da Bana karşı derin bir bağımlılık duyacak,” diye onu teselli ediyordu.

Krishna, çeşitli oyunları kullanarak bazı kimselerin kalplerinde transformasyon yaratıyordu. Bu maksatla bazı leela’ları (oyunları, sporları) sergiliyordu. Radha, kız kardeşi Prabha’nın kalbinde bir değişikliği çok arzu ettiği için, Krishna ona şöyle söyledi, “Benim, kız kardeşinin kalbinde bir değişiklik yaparak onda içten bir bağlılık geliştirmemi istedin. Bırak, Benim leela’larımın görkemine şahit olsun ve yavaş yavaş Benim ilahi vasfım üzerindeki inancını geliştirsin. Benim İlahi Vasfımın doğasını kavradığı anda, ‘*Brahma vid Brahmaiva bhavathi* (Brahma’yı idrak eden gerçekten Brahman olur)’ özdeyişinde de açıklandığı gibi, Prabha bizzat kendisi İlahi Vasfın somutlaşmış olacaktır. Bazı insanlar büyük bir içten bağımlılıkla (bhakthi) Bana ibadet ederler, başkaları da nefretle (dwesha) devamlı olarak Benim üzerimde tefekkür ederler. Ben, hem dushana’yı (sövgüleri) ve hem de bhushana’yı (övgüleri) umursamam. Ben, bütün dushana ve bhushana’ların ötesindeyim. Bunların hepsini eşit bir tavırla karşılarım.”

Prabha, bir müddet daha, Krishna’ya olan düşmanca tavrında devam etti. Fakat zamanla tavırlarında görünür bir değişiklik olmaya başladı. Günlerden birinde, Krishna’nın gopika’larla (çoban kızlarla) şarkı söyleyerek ve dans ederek vakit geçirdiği yere Radha ile birlikte gitti. Prabha, o günden sonra zamanını mutlu bir şekilde Krishna’nın ilahi huzurunda geçirmeye başladı. Radha ve Prabha bu ilahi deneyimi her gün birlikte paylaşmaya başladılar. Böylece Krishna ilahi leela’larıyla Prabha’nın kalbinde değişiklik yaratabilmişti.

Allah, lekesizdir/kusursuzdur ve saftır. Hakikatte O, salıkların hatalarını düzeltir ve üstlenir. Kendisini hiç kimseden uzak tutmaz. Rab Krishna *Leelamanusha vigraha*’dır (İlahi sporlarının bir parçası olarak İnsan yeleşini giyendir).

Radha ve Prabha, Rab Krishna'nın yanından hiçbir şekilde ayrılmamaya karar verdiler. Hakikatte bir vesileyle, Krishna İlahi Vasfını bir anlık Radha'ya göstermiş ve, "Radha! İnsanlar maya'nın (illüzyonun) etkisi altında kalmaktadırlar. İnsan formuna bürünmüş olan Allah'ı kendileri gibi insanmış gibi kabul ederek yanılmaktadırlar. Bir insana karşı bağımlılık duymadan, ona karşı olan sevgiyi geliştiremezsin. Bu durum insan formundaki Allah için de geçerlidir. Allah'ı sevebilmek için, önce, özel bir Allah formuna karşı bağımlılığı geliştirmek gerekir. İnsanların kendi seçtikleri forma bağımlılık geliştirebilmeleri için, Allah çeşitli formlara girer. Böyle olmasına rağmen, Allah lekesizdir/kusursuzdur ve saflığın somutlaşmışıdır, " dedi.

Hiç kimse Rab Krishna'nın ilahi leela'larını anlayamaz/kavrayamaz. Bazen O, bütün ilahi ihtişamı ile tezahür etmiştir. Bazen sıradan bir insanmış gibi hareket etmiştir. Bir başka zamanda da bir aptal gibi davranmıştır. Bütün bunlara rağmen Krishna, Krishna idi, yani insan formunda Allah'tı! Gerçekte, devamlı Rab Gopala'larıyla birlikte olan ve O'nun ilahi leela'larına şahit olan gopala'lar ve gopika'lar dahi O'nun ilahi doğasını tam olarak takdir edememişlerdir.

Krishna'nın niçin böyle ilahi leela'lar yapma gereğini duyduğu insanların zihinlerini devamlı olarak meşgul etmiştir. Bunun sebebi, salıklarının zihinlerinde Kendi formuna karşı derin bir bağımlılık yaratarak onların [Allah'a olan] bağımlılıklarını geliştirmektir. O'nun bundan başka hiçbir arzusu yoktu. Devamlı olarak Radha ile birlikte olan kız kardeşi Prabha, [Allah'a karşı] derin bir bağımlılık geliştirmişti. Arkadaşın nasılsa, transformasyon da öyledir. "Bana arkadaşını göster, sana senin kim olduğunu söyleyeyim!" Sonuçta Radha ve Prabha bir/tek oldular. Gerçekte Prabha'nın asıl ismi Chandrika idi ve annesi onu bu isimle çağırırdı. Fakat başkaları onu Prabha diye çağırırlardı.

İnsan zihninde bir transformasyon yaratmak çok zordur. Bu işi ancak Allah gerçekleştirebilir. Bazı insanlar Bana gelerek, "Swami! Lütfen oğlumun zihnini değiştirir misin? Bilmediğimiz bir sebeple annesinden, babasından nefret etmeye başladı. Normalde iyi bir çocuktur. Hiç kötü yollara sapmamıştı. Lütfen Swami! Ebeveynine karşı iyi davranması için onun zihnini değiştir," diye dua etmekte.

Yine de zihin zihindir! Bazen bazı insanlar böyle bir değişimin dışındadırlar. Bu bakımdan Ben bu gibi durumlarda yetersizliğimi söylerim. Şöyle denir, "*Manomoolam idam jagath* (zihin, bütün objektif dünyanın temelidir)."

*Budaklı boğum boğum bir ağaç gövdesi doğru bir direk haline sokulabilir
Şekilsiz iri bir taş parçası güzel ilahi bir idol formuna dönüştürülebilir
Acaba kararsız insan zihnini sakinleştirebilecek birisi var mıdır?*

[Telegu dilinde bir Şiir]

İnsan ancak Allah'a olan inancını geliştirince, Allah insanın yardımına gelir. Gerçekte İlahi Vasıf her hangi bir formla sınırlı değildir. O bir güçtür ve bu güç sonsuzdur. Böylesine sonsuz bir güç, her hangi zor bir işin üstesinden gelebilir. Allah değişik formları alabilir, fakat ilahi güç tektir ve aynıdır. Bu beden içinde ikamet eden aynı Atmatattwa (Atma Prensibi) her insanın içinde de mevcuttur. Örneğin, bir elektrik akımına DC veya AC diyebilirsiniz, fakat elektrik akımının temeldeki doğası aynıdır. Aynı şekilde, Atmatattwa her insanda aynıdır. Adı geçen bireylerin prapthi'sine (hak edişine) göre, onlarda bir transformasyon yaratmak için Allah müdahale eder.

Bunu yaparken, Allah bazı kendi empoze ettiği normları uygular. İnsanın transformasyonu, insanlar tarafından veya mantra söyleyerek elde edilemez. Ancak Allah irade buyurduğu takdirde mümkündür. Allah bir şeyi ve her şeyi yapmaya muktedirdir. O, bir yerde ve her yerde mevcut olabilir. *"Ekam eva advitheeyam Brahma* (Brahma ikincisi olmayan, sadece tektir)" beyanına uygun olarak Allah değişmez. Eğer O değişirse, bütün evren de değişir. Allah'ın değiştiğini düşünmek ciddi bir hatadır. Allah hakikattir, ebedidir ve lekesizdir/kusursuzdur. Böyle bir Paramathma'yı (Yüce Öz'ü) hiçbir şey değiştiremez. İlahi Vasfı kavramak kolay bir şey değildir.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Hiçbir insanın sevgisi Allah sevgisiyle eşit olamaz. Allah sevgisi hiçbir zaman değişmez. O, herhangi bir formu alabilir fakat O'nun insanlara olan sevgisi hiç değişmez. Allah sıfatsızdır, saftır, ebedidir, lekesizdir, en son ikametgahtır, aydınlanmış olandır, kurtulmuş olandır ve kutsallığın somutlaşmışıdır. Allah'ı istediğiniz isimle çağırabilirsiniz – Venkateshwara, Rama, Krishna veya Sai Baba. Sadece isimler değişiktir fakat Allah tektir. İşte bu bakımdan İlahi Vasıf *"Ekam eva advitheeyam Brahma* (Brahma, ikincisi olmayan sadece tektir)" olarak izah edilir. Bazı insanlar, Allah'ın Rama veya Krishna gibi insan formlarına büründüğünü ve bu sebeple artık Allah'ın olmadığı düşüncesine kapılabilirler. Bu örnekte meydana gelen olay şudur, Allah her hangi bir forma bürünmüş olsa dahi O değişmemiştir ve değişmeyen olarak kalır. Bu sadece bizim algılamamızda olan değişikliktir. Allah'ın iradesi değişmez.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Saf sevgiyi geliştirin; çünkü saflık, birliktir ve o birlik ilahiliktir. Bireysel sevginizin Allah'a olan saf sevgiye dönüşmesini sağlayın. Bazen insanlar, kendilerine karşı olan Allah sevgisinin bir değişime uğrayıp uğramadığı üzerinde şüpheye düşerler. Hayır, Allah sevgisi hiçbir zaman değişmez. Örneğin, bir miktar keresteye sahipsiniz. Bundan, sandalye veya masa gibi istediğiniz her çeşit mobilyayı yapabilirsiniz. Fakat bunun temel malzemesi olan tahta yine aynen kalır. Aynı şekilde de Allah sevgisi değişmeden her zaman aynı kalır.

Allah her işi yapabilir. Bazen, bazı insanlara darşan verebilir ve bazıları da bu fırsattan istifade edemeyebilirler. Her şey onların zihinsel tavırlarına bağlıdır. Allah'a karşı sarsılmaz bir inancı ve tek odaklı bir bağımlılığı geliştirin. Bazı yogiler ve dünyadan elini eteğini çekmiş kimseler, Allah'ın darşanı için can atmışlardır, fakat Allah'a olan sarsılmaz inanç sahibi ve tek düşünce ile O'na odaklanmış olan pek az kimse bu lütfu kazanabilmişlerdir.

Bir zaman evvel Rishikesh'i ziyaretim esnasında, Himalaya'lardaki Badrinath'a giden yol üzerinde bulunan Vasishta mağarasında yaşayan Swami Purushothamananda'ya darşan vermiştim. Kendisi bu mağarada yalnız yaşıyor ve kefareti ödüyordu. Mağarada ufak bir yağ kandili vardı. Mağara yoldan biraz içeride idi. Süt satın alarak kendisine çay yapardı. Bu onun tek gıdası idi. Geri kalan zamanını kefaretle geçirirdi. Zaman geçip gitti. Bir müddet sonra, gidip yolun başından süt alarak tekrar mağaraya dönebilme gücü kalmadı. Böylece, süt almak için ancak haftada bir kere gider oldu.

Günlerden birinde, Bagavan Baba'nın bir kaç günlüğüne Sivananda aşramında kaldığını işitti. Swami'nin darşanı için büyük bir özlem duyuyordu. Bunun üzerine, "Bagavan! Lütfen bizim mağaramıza gelerek bana darşan ver," yazılı bir mektubu bir haberci ile gönderdi.

Ben, onun Swami'ye olan içten bağlılığının farkında idim. Mektubu görür görmez ona darşan vermek üzere hemen Vasishta mağarasına gittim. Mağaraya giriş bir kapı ile kapatılmıştı. Purushothamananda'da kalkıp kapıyı açacak enerji kalmamıştı. Bu seyahatimde Kasturi Bana refakat etmekteydi. O zamanlarda kendisi oldukça kuvvetli idi. Kasturi ve Ben birlikte kapıyı açmaya çalıştık. Sonunda açmaya muvaffak olduk. Purushothamananda her ikimizi de görünce çok mutlu oldu. Birkaç dakika Swami'nin İlahi Huzurunda yalnız kalmak istedi. Bunun üzerine Kasturi'ye mağaranın içine girerek dolaşmasını teklif etti. Zaten ruhunda gazetecilik merakı olan Kasturi mağarayı gezmeye gitti.

Purushothamananda bakışlarını Benim üzerime odaklayarak sürür içinde yok oldu. Birkaç dakika sonra kendine geldi. Purushothamananda'ya

bir kere daha mağarasını ziyarete geleceğimi söyledim. Hemen ertesi günü Purushothamananda'yı tekrar ziyaret ederek bir müddet onun yanında kaldım. Sivananda aşramına döndüğüm vakit, Purushothamananda'nın mağarasını iki kere ziyaret ettiğim ve Sivananda Aşram'ında fazla vakit geçirmedığım için Swami Sivananda biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Vasishta mağarasına yaptığım ikinci ziyaret esnasında, Kasturi'den aldığım bir kağıt üzerine Purushothamananda'nın aşramına yapacağım gelecekteki ziyaretimin tarihini yazdım. Kararlaştırılan tarihte, Purushothamananda Ganj nehrinde kutsal banyosunu yaparak Benim darşanımı sabırsızlıkla beklemeye başladı. Benim ilahi Form'um üzerinde derin bir tefekküre daldı ve bir müddet sonra ilahi vizyonu gördü. Birkaç dakika sonra da derin bir samadhi hali içinde fani bedenini terketti.

Ben Delhi'de iken bu haber Bana ulaştı. Gönderilen bir telgrafta Purushothamananda'nın, Swami'nin içine karışarak yok olduğu bildiriliyordu. Ben, "evet, evet" diyerek bu haberi doğruladım. Ne tuhaftır ki, doğum günü ve samadhi'ye girdiği gün aynı idi. Daha sonra Vasishta mağarasının kapısı açıldığı vakit bütün mağara vibhuti ile sıvanmıştı! Bunu takiben Purushothamananda'nın cesedi Sivananda'nın salikleri tarafından Ganj nehrine götürüldü.

O andan itibaren Purushothamananda'nın ismi ve ünü uzak yakın her tarafa yayıldı. Bunu takiben Purushothamananda'nın salikleri Prasanthi Nilayam'ı ziyaret ederek Benim darşanımı aldılar. Tam on gün aşramda kaldılar. Ben onlara kalacakları güzel yerler ve her türlü kolaylıkları sağladım. Swami'nin darşan'ını, sparshan'ını ve sambhashan'ını tam bir mutluluk içinde aldılar ve sonunda beraberlerinde Swami'nin sevgisini ve kutsamasını taşıyarak geldikleri yere döndüler. Purusho-thamananda çok asil ve yüce bir ruh idi. O, hakikaten Purushothama (insanlar arasında en iyi olan) idi. İşte Purushothamananda'nın öyküsü budur.

Bagavan Sri Sathya Sai Baba'nın, Swami Purushothamananda'nın aşramını iki gün ziyaret ettiği haberini gazetelerde okuyan herkes çok mutlu olmuştu. Sizlerin mutluluğu Benim mutluluğumdur. Vasishta mağarası, Purushothamananda orada yaşadığı zamanlardaki gibi aynen durmaktadır. Bütün aşram ilahi atmosfere bürünmüş çok temiz ve kutsaldır. Purushothamananda'nın salikleri Bana, "Swami! Bütün aşram ilahi titreşimlerle dolu. Swami Purushothamananda'nın halen bizimle birlikte olduğundan hiç şüphemiz yok," dediler.

Ben onlara, "Güzel! Onun oradaki varlığını hissetmeye devam edin ve sürür içinde yaşayın," dedim.

Delhi'ye yaptığım son ziyaretim esnasında, Purushothamananda'nın doğum gününde, onun resmini koyarak bajan söylenmesini düzenledim. Bazı bilgiler ve medyumlar Bana karşı büyük bir sevgi ve bağımlılık duydular ve Benim ilahi darşanımı özlemlidiler.
